

мине леля Таня! . . . Хлѣбъ, сирене — все ще се найде за гладния! Вехти обувки, скжтани дрехи — нали за такива се пазятъ!

— Той не е просякъ, лелино! . . . Не го познавашъ. Колко пжти съмъ го молила, като го виждамъ босъ! Не! Даромъ не взема. Ходи си, ей така, приказва си съ вѣтъра . . . Той е гадателя тукъ. Суша ли ще настане, градъ ли ще бие, моръ ли ще се появи — той предогажда. Отъ село на село разправя: гответе се, зло ни чака! И за това, като чувамъ сега приказката му — ще видишъ: предсказва нѣщо.

Недосвършила речъ лелята — пакъ се зачуха думитѣ: — Не е на добро, не е на добро! . . .

Словата проехтяваха и замлъкваха таинствено. Сякашъ бѣха прокоба и молитва.

Пантелей бѣ застаналъ на кръстопжтъ, отъ дето се открояватъ безбрѣжни нивя, скласили и се жлътнали като златно море подъ зедро небе. Очитѣ му устремени нѣкжде. Погледва нивята, спира погледъ въ небето, като да гадае нѣщо. Пакъ минава нѣколко крачки, махва ржка и клюмва неодобрително глава . . .

Дветѣ жени не снемаха очи отъ него.

Койка се хвана за рамото на леля си: ако не бѣше казала, че е Пантелей, не можехъ го позна!

— И вижъ, връстникъ е на татка ти!

— Не може да бжде!

— Нѣмотията, самотността — това правятъ. А и татко ти: ако добрата ти майчица не бѣ починала, Богъ да я прости, тѣй рано . . .

— Колко искамъ да си я спомня, а не мога!

— Тя бѣше. . . Ехъ, Богъ да я прости. . . Ти приличашъ на нея; очи, коса. . .

— Тѣй, лелке, като гледамъ портрета ѝ и като се видя въ огледалото. . . Наистина. . .

Лелята се разхълца.